

Răsăritul nostru

UNICUL ORGAN PEDAGOGIC AL SURDO-MUȚILOR DIN ȚARĂ

Director: V. DIMITRIU-LEORDA

Redacția și Ad-ția: Cal. 13 Septembrie No. 8 București 6

Rugămintele către M. S. Regele Carol II-lea

M. S. Regele Carol al II-lea al României a luat pe drept cuvânt și numele: Regele Culturii Românești.

Măria Sa a înțeles de când s'a suit pe Tron, că o țară, ca să poată și continua în viitor existența, are nevoie imperioasă de cultură.

Astăzi, numai prin cultură, națiunea poate câștiga puterea de viață și forța cu care să ocupe un loc de cinste între celelalte națiuni.

Prin cultură națiunea își poate perpetua originea și și solidifică temelii edificării naționale. Prin cultură națiunea poate deveni mare. Și tot prin cultură și numai prin cultură, națiunile pot ajunge la înțelegeri depline între ele, pot ajunge la frățietate și la umanitate.

Pentru realizarea acestui mare adevăr lucrează cu perspicacitate Regele Nostru. Ca un far strălucitor al culturii populare, El a isbutit să pună temelie traică culturii românești contemporane pe care să se înalte România

Mare Nouă, corespunzătoare cerințelor moderne și progresului civilizației crescânde.

Azi, după ce a început această operă măreață, continuă cu succes munca Sa mai departe, strălucind din ce în ce mai mult în fruntea poporului Său.

Surdo-muții, fiii ai poporului român, au și ei speranța în El.

Acum când cultura lor este amenințată cu distrugerea prin desființarea celei mai însemnate școli a surdo-muților din Focșani, având toată speranța îndreptării în El, și ridicarea și a lor culturală, îi urează toți surdo-muții într-o singură simțire: Fii destinat, Măria Ta, să strălucești în veci în Istoria Poporului Românesc sub numele: „Regele Culturii Tuturor Românilor”, deci și al surdo-muților, care suntem lăsați în părăsire și amenințați cu analfabetizarea.

Indreaptă-Ți privirea și spre noi.

V. Dimitriu-Leorda
sculptor

HAZURI

DOI SURDO-MUȚI LAUDA-ROȘI

Terchea și Berchea, amândoi surdo-muți, își laudau diferitele lor calități.

— Eu, zice Terchea, sunt foarte bun la inimă. N'as putea bate nici un câine.

— Dar eu, replică Berchea, crezi că sunt altfel. Sunt atât de milos, încât n'as putea bate nici un covor.

LA JUDECATA

Un elev surdo-mut mersese la directorul său și i se plânse că un pedagog îl bate.

Directorul îi scrie pe hârtie:

„Cu ce motiv te bate, măi băte?”

— „Nu mă bate cu „motiv” ci cu un băț gros ca pe mână”, răspunse plângător surdo-mutul.

Cuvântul despre soacra cea „rea”, este o mare nedreptate. Singurul lucru pe care trebuie să-i bănuiești soacrei cele „rele” este că ea prea își răsfăță nepoții. Această dragoste maternă, a fost întotdeauna în sufletul lor. Căci ea și-a călăuzit propriu-i copil dela primii pași în viață. Mama dorea copilului ei drag să aibă numai bine în viață.

Acum însă acest copil, și-a ales un tovarăș de viață. Mama plină de experiență, se uită la el cu alți ochi ca la copilul ei, nu-i place ceva, și critică puțin. Critica ei, e de multe ori rău înțeleasă. Ea e deseori învinuită, că prin aceasta, a stricat norocul copilului ei.

Dar multe perechi tinere, au regretat mai târziu că n'au ascultat de povața mamei cu experiență. Odată, tinerii căsătorii, bătrâna le face o vizită, ca să vadă cum le merge gospodăria.

Tânără gospodină, care până la căsătorie, exercita o profesiune oarecare, ea încă nu știe așa de bine să gătească, să împartă și să facă economie. Dar bătrâna are experiență, căci a gospodărit atâția ani. Ce bine ar fi, dacă tânără gospodină ar asculta de sfaturile mamei, ne-zicându-i: tu vrei să te amesteci?

Tinerii, au un copilăș. Bătrâna aleargă imediat. Ea se bucură, tot atât de mult ca și tânără mamă. Și cât e de bucurăsoasă tânără mamă, când bătrâna se apropie de patul ei dându-i ajutor. Ce bine mai ales îi prinde unei mame, lipsite de auz sau surdo-mute, o mamă sau o soacră, sunt în primele luni foarte grele, mai ales pentru o mamă lipsită de auz.

Acum bătrâna nu e văzută ca soacră, ci ca bunică, mamă-mare, iubită de nepoți. Și mama-mare știe atât de frumos să coasă hăinuțe pentru copii, ea știe când copilul nu are de cât o tuse ușoară și știe când ar putea urma o boală grea.

Tinerii vor câte odată să easă seara împreună, ei pot fără grije să se distreze, căci știu că acasă la patul odorului

lor, stă de veghe bătrâna și credincioasa mamă.

Odată, a fost ceartă mare între soți, femeia plânge, și bărbatul e înclădat. Ah! Doamne! Cum o să trăiască ei așa mai departe. Atunci surzătoare se așează bătrâna între ei și nepărțitoare spune fiecăruia greșelile sale, zicând unuia: „tu singur ești vinovat”, apoi surzătoare le explică că se iubesc și-i împacă pe amândoi, căci sufletul bunicii nu mai cunoaște patimă, își are doar liniștea amurgului vieții sale.

O altă bătrână mamă surdomută și-a dat feciorul unei tinere femei. Tânără femeie, e frumoasă și vioasă, fiul ei o iubeste, cum se iubeste soarele. Alături e bătrâna mamă. Dar ah! Obrazu-i e vested, mâinile-i tremură, vocea-i e rea și bălbăuită, dar inima aceiaș ea rămas. Inimă de mamă.

Ce bine ar fi dacă nora vorbitoare, ar înconjură cu toată dragostea pe alesul inimei ei. Căci această mamă lipsită de auz, e o eroină. Ce greu eo fi fost în viață să-și vadă întotdeauna copilul bine hrănit și bine îmbrăcat! Leafa soțului ei a fost mai întotdeauna neîndestulătoare, ear mama își aducea deseori de lucru acasă, stând încovoată asupra unei cusături, până noaptea târziu. De câte ori nu și-a interzis ea tihna unui somn liniștit. Odoar ei era bolnav, nu putea să închidă ochii, căci trebuie să stea de veghe la căpătâul lui.

Aici ficea vorbitoare, trebuie să ea aminte la soacra lor, lipsită de auz. Căci ea e cu drept cuvânt o eroină, și trebuie să le înconjoare de toată dragostea și atenția, căci datorită ei, au tot ce le e mai drag pe lume, au pe credinciosul tovarăș al vieții lor.

Viața orbilor

Fără îndoială că viața nenorocită a orbilor, nu se poate compara cu a surdomuților. Infirmițățile unui orb sunt mult mai mari și mai greu de suportat. Dacă ai ochii sănătoși, par'că poți suferi mai lesne, chiar și atunci când n'auzi și nu poți vorbi. Privirea unei frumoasei din natură sau a unei ființe iubite, te face să uiți pentru un moment infirmitatea de care suferi și par'că te simți și tu mulțumit că trăiești laolaltă cu ceilalți.

Vă închipuiți însă un orb. Ce viață de chin! Câtă suferință la el! Orbul trăiește continuu într-o noapte nesfârșită. Și unde mai pui că și orbii sunt unii mai nenorociți decât alții.

Orbul, care și-a pierdut vederea, după ce a avut fericirea să vadă măcar o clipă să cunoască membrii familiei, pe mama și tata, frații

și surorile, pe amicii săi. Să vadă lumina soarelui și farmecul naturii, acela este într-adevăr mai puțin nenorocit.

Dar cât de nenorocit este orbul din naștere?! Cât de groaznic trebuie să fie chinul acestuia, care trece prin viața, fără să vadă nimic! Mai bine să nu se fi mai născut.

Deaceea scrim aici, făcând atenți și pe surdo-muți. Simțiți și voi amarul acestei categorii de oameni, care duc calvarul cel mai greu al suferinței. Ajutați-i cât vă stă în putință și mângâiați. Voi cunoașteți mai bine câtă bucurie face mângâierea și ajutorarea celor infirmi, din experiența proprie. Deci apropiați-vă de ei și faceți-le pe cât vă stă în putință viața liniștită. Aceasta e cea mai frumoasă faptă ce o poate săvârși un surdo-mut.

Ce se petrece la școala de surdo-muți din Focșani

Personalul sus menționatelor școli, începând cu directorul și sfârșind cu ultimul servitor, sunt toți de părere că bătaia este ruptă din Ralu, și în urma acestei nobile convingeri se silesc cu toții să ferească pe sărmanii surdo-muți cari nu și mai încap în piele de asemenea fericire nedorită. Mereu sunt umiliți, loviți și stâlciți în bătaia pentru lucruri de nimic. De ex.: un elev se încălzea într-o zi la focul din bucătărie. O slujnică obrășă găsi de cuviință să-l asvârle afară cu un ghiont tras din toată inima în coaste. Bruscat astfel, elevul infuriat îl asvârli și el o surcea în spate. Slujnica răzbunătoare se plânse la cel dintâi prieten directorului care fu gata să-i facă „dreptate” — de a-i

face vreodată și nenorociților elevi, — bătându-l și punându-l în genunchi. Zadarnic elevul vru să explice cum a fost cazul, căci directorul nici nu vru să-l asculte. Neîndreptățit, elevul o luă la goană spunând: „Mă duc la doctorul Constantinescu!”. Căci acest doctor — foarte cunoscut și apreciat în oraș — fiind un om drept și omenos le ia totdeauna partea când sunt maltratați pe nedrept bătând în răcori pe bătăuși. Directorul trimise îndată un pedagog după elev de-l aduse înapoi și trăgându-l o bătaie scравănă îl sili să stea în genunchi. Zilnic îi bate în mod barbar pentru toate fleacurile. Intr-o zi a năvălit cu bățul în ei punându-i pe goană, ba asvârind și cu un bo-

lovam după ei. Un elev mi s'a plâns că fiind bătut cu ciomagul de acest barbar director, a rămas cu o leziune organică în șale de care nu s'a mai vindecat. Bineînțeles că pedagogii și slugile luând pildă dela stăpân bat și ei pe capete elevii. Maestrul de cismărie Părvulescu poate fi citat ca un exemplar extra în această pleiadă de bătăuși. A aruncat într-o zi cu un ciocan după elev, alături de cuțitul. Acum câțva timp a maltratat mai mulți elevi bătându-l cu cureaua și umplându-i de vânătăi faciale. Mai e și un om lipsit de ori și ce demnitate care nu se sfiește de a rușina pe elevi cu tot felul de descripții pornografice ce sunt vătămătoare educației morale a copiilor. În afară de aceste lucruri care relevă tristă mentalitate a acestor nedemn personal e necesar să se afle și situația mizerabilă în care se găsește școala. În 2 case, visă-vis una de alta, pe o

stradă, e instalată cu chiu cu vai după mutarea din aripa școlii normale, uzurpatoarea localului său. Local spațios și confortabil ce fusese de curând mărit și renovat cu bani dintr-un fond ce aparțineau școlii de surdo-muți. În aceste case vechi și insalubre a fost aranjată într-un talmeș-balmeș fără pereche școala cu toate instalațiile ei. Intr-o cocioabă alăturată, ce fusese grajd, e așezată bucătăria, spălătoria și atelierul de tâmplărie în 2 camere ce sunt într'un hal de murdărie. La o vizită ce am făcut-o acolo am găsit băltoace și murdărie înăuntru ca într-o cocină. În sfârșit stă cât se poate de prost.

După cum mi s'a spus la direcție, această „școală” e lăsată la voia întâmplării nemiștind nici aprovizionată cu cele absolut necesare existenței sale de organele însărcinate cu așa ceva: Onor. Minister al instrucției. Directorul s'a apucat

să ceară taxe dela elevii cari sunt foarte săraci, în perfectă imposibilitate să le plătească. La începutul anului școlar a cerut 1500 lei, după vacanța de Crăciun 1000 lei. Dumnezeu știe ce rost au aceste taxe care nu sunt aprobate de minister după cum s'informa directorul ziarului nostru.

Față de trista situație a școlii e absolut necesară una din două: ori să se redea școlii vechiul ei local sau un altul confortabil; ori de nu să fie desființată iar elevii reparați la celelalte institute. Cu tot trecutul ei strălucit, școala ne mai fiind de cât o umbră din ce a fost odinioară, e preferabilă desființarea ei de cât o existență așa de deplorabilă care va avea repercusiuni asupra bunului mers al educației morale și sănătății elevilor.

Onor. Minister al instrucției e rugat să ia aminte.

BRATILA VICTOR

Cine sapă groapa altuia...

Pâlcuri, pâlcuri moldovenii goneau spre munți, cărând în spate copii și bătrânii nevolnici. În urmă-le ardeau satele, căci dăduseră Tătarii.

Dar zadarnică le era goana, căci curând hoardele ajunseră pe bieții oameni, cari fură măcelăriți sub ochii copiilor. Pe copiii voia să-i ea cu ei, căci aveau nevoie de puți de Moldoveni pentru curțile Haimanilor Tătărăși.

Dar și moldovenii la rândul-le prinzând de veste, îi ajunseră din urmă, Tătarii ne mai putând lua copiii, ca să se răsbune pe ei le tăiară în grabă limbile, rămase numai unul din ei pe care nu apucaseră să-l ciopărtescă, un băiețuș bălai de toată frumusețea. Dar ce folos, dacă nu l-au ciopărit Tătarii, bietul băiat la cele ce văzuse, amuțise de spaimă.

După ce moldovenii risipiră vestea Tătărășă, se gândiră și la nenorocii copii, rămași orfani și infirmi. În asemenea cazuri, era obiceiul pe vremea aceea ca boerii să-i aleagă câte unul sau doi din copii și să-i crească pe seama lor.

Copii nefiind buni de oaste, boerii îi luară ca să-i crească paji în casele lor.

După ce făcură împărțială, Vodă își alege copilul bălai care după înfățișare părea a fi din neam mai bun. El îl dădu ca paj Jupâniței, ce la rândul-i era dator de a-l crește și a-i da educația cuvenită. Jupânița ne știind cum îl cheamă îi puse numele de Tudor.

Ea îi primi cu drag pe Tudor, fiindcă unicu-i fiu era dat pe mâna cărturarilor și a căpitanilor de oaste ca să-l învețe a fi la rândul-i un bun domn țării.

Trecură ani, Tudor creșcu mare și era cel mai credincios paj, stăpânului săi, mai ales stăpânii sale ce-l iubia ca o mamă. Acest fapt stârni ura în inimile celorlalți servitori de la curte, ce hotărâră să-l piardă pe Tudor. Și cum o norbă rea prinde mai lesne de cât una bună, ei aleseră pe unul care să-i spuie lui Vodă, precum că mutul-venetic ar avea purtări nu tocmai corecte față de Doamna sa.

Acest lucru stârni grozavă mânie în inima Domnului, și el dădu poruncă argaților săi ce topiau fierul la poalele munților din apropiere, că pe acel ce va veni mâine dimineață cu următoarele cuvinte: „Ați îndeplinit porunca Domnului?” să-l ia și să-l arunce în groapa cu fierul clocotind.

A doua zi, când Vodă și cu Doamna se așezară să ia gustarea de dimineață, Tudor ca de obicei stătea în spatele stăpânului și o servea. Atunci Vodă îi dădu porunca ca să alerge până la turnătorie și să întrebe de lucrători dacă au împlinit porunca Domnului.

Repede alergă Tudor. Dar... se întoarse în prag și întrebă de Doamna dacă ea nu are nici o poruncă pentru el, căci ea îi era adevărată stăpână. Ea îi zise să se ducă liniștit că nu are cei porunci.

Și așa alergă Tudor ca să ducă la îndeplinire porunca Domnului. În drum însă se abătu și pe la biserică ca să se închine. Aicea nu găsi de cât pe taica popa singur și nu avea cine să-i aprindă candelnița și să-i bată toaca. Toate aceste servicii le făcu mînat Tudor care înțelese că între două porunci, se cade ca mai întâi să slujiască pe Domnul Ceresc și apoi pe cel pămîntesc.

După ce termină toate acestea, alergă la turnătorie, aicea întrebă de lucrători dacă au împlinit porunca Domnului. Lucrătorii se uitară rânjind la el, apoi arătându-i groapa cu

fierul topit îi spuseră că l-au aruncat drept în fundul gropii și că nici oscior n'a rămas din el.

Ce se întâmplase în timp ce Tudor era la biserică, pătratul lui, auzind ce poruncă dăduse Domnul ca să se facă cu Tudor, se duse la turnătorie și întrebă pe lucrători cu aceleași cuvinte cu cari avea să întrebe Tudor, adică „Ați împlinit porunca Domnului?” El voia singur să se convingă. La aceste cuvinte lucrătorii crezură că el e acel pentru care primiseră porunca îl apucară deci și-l aruncară în fierul clocotind. Astfel căzu singur în groapa ce o săpase lui Tudor.

Tudor auzind de la lucrători că s'a îndeplinit porunca Domnului, alergă într'un suflet înapoi ca să-i spuie.

Când se înfățișă lui Vodă, acesta rămase înmărmurit când îl văzu. Tudor îi povesti tot ce iau spus turnătorii.

La acestea Vodă înțelese că bietul Tudor fusese învinuit pe nedrept. Apoi luându-l de mână îl dădu Doamnei, zicându-i că din cauza unor minciuni era cât pe ce să-l piardă pe Tudor care deși e mut are o inimă de aur și un suflet curat ca Serafinii.

Silvia V. D.-Leorda

Anecdote din viața surdo-muților

Un surdo-mut ce nu mai fusese vreodată în viața lui la un cinematograful, își luă într-o zi inima în dinți și se duse și el ca să vadă ce se petrece acolo.

Se duse la casă, își luă un bilet și apoi fu condus în sală ocupă un loc. Se uită mirat în jurul lui, văzu multă lume; în fața lui ceva mare alb, cu chenare negre. El se întreba; oare asta e cinematograful? stă lumea pe scaune și se uită unul la altul; dacă asta e cinematograful, apoi prostii sunt oamenii de dau parale de pomână.

Dar... deodată se stinse lumina în sală; surdo-mutul nu știu ce să creadă, o clipă îi veni ideea să se apropie mai mult de duduița pe care o știa în dreapta sa, crezu că cinematograful e așa ceva, cumva. Însă în aceeași clipă zări că se luminează puțin în fața sa, și spre marea lui mirare văzu o mulțime de oameni, munți orașe etc.

Surdo-mutul privea cu ochii holbați la toate acestea.

În același timp însă ecranul arăta tocmai o șosea pe care o mașină în cea mai mare viteză venea în spre spectatori din sală, și cum surdo-mutul nostru se afla cam în față, și

după socoteala lui în calea mașinii se feri instinctiv din calea ei cu atâta violență încât trânti la podele tot șirul de scaune pe care se așezau, și spectatorii devalma unii peste alții.

La o școală de surdo-muți, se afla un petagog ce se purta din cale afară de aspru cu elevii. Bieții elevi, deși aveau frică de el, totuși căutau un prilej ca să se răsbune pe strictul pedagog; prilejul nu întârzie să sosească.

Un surdo-mut întorcându-se din vacanță, aduse petagogului doi porumbei foarte frumoși. Petagogului care era un mare mâncău din fire, de cum văzu porumbeii, îi lăsă gura apă. Chemă pe elvul surdo-mut Toma, care se cam pricepea în arta culinară, și-i dădu porumbeii ca să-i facă friptură din ei.

Toma de cum luă porumbeii, îi veni o idee năstrucnică. Cu o zi înainte căpătase dela pedagog o scărmanăală zdravănă și acum se gândea să se răsbune pe el. Ascunse bineșor porumbeii, apoi luându-și praștia, fiind un bun ochitor cu ea, se duse în grădina școlii și în scurt timp doborâ două cioare cam de mărimea porumbeilor. Doi e-

levi dintr'o clasă inferioară a lui Toma, observară totul, fără ca Toma să știe ceva.

Toma, tăie și jumuli cioarele, apoi făcu din ele o friptură pe cinste.

Seara când se întoarse petagogul. Toma îi scervi cioarele, și acesta le mâncă cu lăcomie fără ca să bănuiască ceva. Ba încă și mai mult de astă dată dădu dovadă de mare mărinimie și-l servi și pe Toma cu o bucăciță. Toma însă mulțumi și-i spuse că nu poate mânca carne de oarece se simte cam rău la stomac.

Trecu un timp. Toma într-o bună zi bătu zdravăn pe unul din cei doi elevi ce-l văzuseră jumulind cioarele. Acesta ca să se răzbune pe Toma, se duse la pedagog și-i povesti ce ia dat Toma să mănânce în loc de porumbei.

Petagogului nu-i veni a crede, atunci surdo-mutul îl chemă și pe celălalt coleg care-i povesti același lucru. La această confirmare, pedagogul gândindu-se numai la ceiace mâncase, simți că amețește, în același timp simți cum îl presează ceva de la stomac în spre gât, fugi repede afară și tinându-se cu mâinile de gard dădu slobozenie stomacului de arunca pe gură și ceacec mâncase cu trei zile înainte.

„Lăsa-ți copiii să vină la mine“!

O prea cultă și bogată doamnă, dar care era ateistă (nu credea în D-zeu), avea și dansa un singur copil, o fetiță surdo-mută. După sfatul medicilor, părinții deși de un rang înalt trebuia să o dea pe fetiță la o școală obișnuită de surdo-mute. Căci altcum ne fiind în atingere cu consorți de suferință cu toată educația ce ar căpăta-o acasă, ar rămâne pe viitor tâmpită și timidă și n'ar fi fost în stare ca la timpul oportun să-i ființeze un cămin statornic.

Acți la școală a făcut ca deobicei cunoștințe și prieteni. Pretenele ei cele mai bune, erau două surori, surdo-mute, singurele fiice ale unui preot și natural că la zile de sărbătoare își făceau reciproc vizite. La părinții fetelor surdo-mute, îi fuse dat să vadă multe lucruri nouă, necunoscute de ea. Și părintele le vorbi atât de frumos despre cineva care a zidit lumea, Tată a tuturor. Fiind sărbătoarea S. Paști, părintele le luă cu el la biserică. Aicea uimirea miciei ateiste de cele ce văzuse, fu fără de margini. Când plecă acasă, înfrigurată povestește mamei sale, cele ce văzuse.

Dela această destăinuire, mama ei o opri de a mai merge în casa preotului. Acest lucru o întristă pe biata fetiță foarte mult, căci în viața ei tăcută nu avea altă bucurie, decât școala și vorbele frumoase, explicate cu atâta duioșie de către înțeleptul preot, care în durerea lui, soarta hărăzindu-l și pe el cu doi copii surdo-muți, împărți din comoara sufletului său și prietenii dragi fetițelor sale.

La refuzul mamei sale de a o lăsa să meargă la prietenele ei și la preot, mica ateistă de supărare se îmbolnăvi grav. Părinții ateii, la sfaturile medicului, fură nevoiți să-l cheme pe preot, precum și pe ficele lui, căci mica surdo-mută în frigurile bolii îi chema mereu, Preotul sosi. La vederea lui, mica bolnavă ca prin farmec se făcu bine spre cea mai mare mirare a părinților ei. Preotul le vorbi și lor despre puterea Lui D-zeu și cultul Sf. Bisericii Ortodoxe. Mama se lăsa convinsă de vorbele preotului, dar totuși îi răspunse cam în bătăle de joc, că e bună religia ortodoxă dar că preoții ei fac prea multe și mari ceremonii. La aceste vorbe, preotului care până atunci se purtase foarte respectos, se sculă și îi dete una zdravănă peste umăr, zicându-i: „Tu gâscă proastă, ai vederi cu totul meschine!” La aceasta, doamna sări ca friptă zicându-i: Te rog părinte să te porți cu bună cuvîntă în casa mea! Stimată Doamnă! răs-

punse preotul; D-neata care nu dorești ceremonii, socotind totul ca inutil, și chiar mai adineaori te-ai exprimat că nu vrei să ști de aceste ceremonii ale bisericii ortodoxe, ear după cum vezi st. doamnă aceste ceremonii nu sunt decât formele sacramentale. Binecuvînta isvorăște din prosternarea față de persoana Dumnezeiască.

Aceste cuvinte rusinară mult pe culta doamnă. Scurt timp după acestea, ea cu întreaga familie primi taina Sf. botez, trecând în sânul bisericii ortodoxe. Aceasta grație micilor copile surdo-mute, cărora D-zeu le îndreptase pașii spre casa elvaviosului preot, care le scoase din negura ateismului, îndreptându-l spre lumina credinței D-nezeiești devenind unii din cei mai credincioși adepți. Și astfel se îndeplini una din poruncile Mântuitorului nostru, care zice:

Ajută pe fratele tău în nevoie, sterge-i lacrimile amare căci plata ta mare este în ceruri.

Silvia Dumitriu-Leorda

Sportive

Joi, 23 Ianuarie a. c., ora 8 seara, s'a ținut o nouă ședință la sediul Cercului sportiv de pe lângă societatea de surdo-muți.

În această ședință d. Gheorghie Păiș, căpitanul echipei surdo-muților, a spus: Am de pus toate silintele pentru a ne salva situația în care se sbate echipa noastră de foot-ball, spre a fi programată la jocurile de campionat, elogiind munca desinteresată a d-lui Dimitriu-Leorda, delegatul permanent pe lângă F. R. F. A.

D. Dimitriu-Leorda, fost președinte, a făcut o aspră observație vice-președintelui Săvescu Ernest, că nu și-a îndeplinit însărcinarea ce d-sa i-a dat-o în Iunie 1935, când a demisionat.

Am avut toată increderea, spune d. Dimitriu-Leorda, că vei conduce cu toată dragostea aspirațiile nobile de avânt ale tinerilor sportivi, dar m'am înșelat amarnic căci, în loc de a încuraja sportul nostru, ai început să activezi cu patimă și invidie, începând cu falsificarea procesului verbal al ședinței de la 15 Iunie anul trecut și terminând cu batjocorirea celor ce aspirau la jocurile de campionat.

La propunerea d-lui Dimitriu-Leorda, d. Aristide Aliman a fost însărcinat cu conducerea provizorie a Cercului sportiv până la 1 Aprilie, când se va alege noul președinte dintre tinerii sportivi.

INFORMAȚII

„L'Intrasigeant“ din 26 Decembrie a publicat rezultatul unui concurs organizat de Radio-Cite, care trebuia să aleagă dintre cele 2417 scrisori primite pentru a fi transmise lui Moș Crăciun, 10 din cele mai frumoase.

Nu putem rezista la plăcerea de a transcrie una din cele care au fost selecționate:

„Bunul meu Moș Crăciun, ași dori o cutie mare cu marinari, ca și când ne-am afla pe un vapor, doi ochi pentru bunul meu, ca mea oarbă și o ureche nouă pentru fratele meu surdo-mut. Multe sărutări Christian Varéchon, 6 ani“.

Moș Crăciun, din nefericire nu poate face minuni în genul ultimei sale dorinți, însă intenția generoasă a micului Christian este într'adevăr mișcătoare.

Serviciul Asigurărilor Sociale a „Fraternelle d'Asnières a fost foarte activ în cursul anului trecut.

Delegatul nu a rezolvat mai puțin de 131 dosare de bolnavi, evaluate la suma de 11.786 franci 25, și ridicându-se astfel la o sumă globală de 51.584 franci, 90 plătită bolnavilor dela funcționarea legii (1 Octombrie 1930).

În America, surdo-muții sunt admisi de a conduce automobile și nu se întâmplă nici o augmentare de accidente. Serviciul circulației al Statului din Massachusetts a semnalat că din 1913 conductorii inculpați de accidente, 35 aveau vederea slabă (9 accidente mortale), 12 aveau o amomalie a membrilor (3 accidente mortale) 12 erau surdo-muți, (nici un accident mortal). Acești 12 surdo-muți au fost recunoscuți ca victime unor împrejurări fatale și au fost degajați de orice răspundere.

Este o cauză la acest record, una singură, surdul este foarte prudent, ochii săi suplinaiază pe deplin urechile și astfel defectul său, al auzului, este bine compensat prin atenția sa încordată.

Privitor la moartea Pastorului Vigier care dirijează o operă importantă de ajutor și asistență pentru surdo muți, buletinul Fraternelle d'Asnières, sugerează pentru înlocuirea sa în această operă frumoasă numele D-rei Hélène Detchebanne. Excelenta noastră colaboratoare și interpretă, a fost foarte surprinsă de această informație, căci, cu toate că a

fost avertizată de altfel în multe rânduri din partea pastorului Vigier în persoană, ea nu s'a gândit niciodată de a se consacra acestei opere, lăsând această însărcinare pentru alții mai calificați decât ea. — așa a răspuns ea.

*

Un surdo-mut, consilier municipal. Dece nu? Se întâlnesc mai în toate părțile și în special în provincii. Am avut pe Fortin în Departamentul Seine-A-Marne, pe Griet în Gers, pe Mauduit la Athis Mons, pe

Cagny la Quend (Somme) iar în recentele alegeri municipale prietenul și abonatul nostru fidel d. Ernest Dorigny din Houry, a realizat votul unanim pentru numirea sa, din partea concetățenilor săi. Fpștul elev al Institutului Național din Paris, codiscipol a lui Gaillard, Vialatte, Potin, Dumas, etc. dotat cu o vastă inteligență știe să se arate folositor pentru toți. Tribunalul din Vervins apelează mereu la bunele sale servicii întotdeauna când au de a judeca vre'un surdo-mut. În consiliul municipal, se află în atribuțiile sale comisiunea pompierilor săpători și acela al școalelor laice.

*

„PEDAGOGIE CREȘTINA ORTODOXA“ care cuprinde 572 pagini este o carte de neprețuită valoare apărută de curând sub semnătura distinsului preot Mihail Bulacu, docent universitar și profesor la seminarul pedagogic universitar din București.

*

Prietenul nostru Paul Naudot, din Sucy-en-Brie, ne comunică eminentul succes obținut de fiul său Jean, la examenele pentru brevetul superior care îl depuse, clasându-se printre cei mai buni. Este încă o probă că fii „care aud“ din părinți surdo-muți nu sunt niște cretini, precum unii prejudicioși ar vrea să insinueze.

*

FRANȚA Don Jaime, al doilea fiu al fostului Rege Alfonso al XIII-lea al Spaniei, care din naștere e surdo-mut, și care o parte din studiile sale universitare și le-a făcut la Bordeaux în Franța, s'a căsătorit cu d-ra Emmanuelle de Dampierre-Ruspoli. Din altă sursă s'a aflat că și principesa e lipsită de auz.